

overse næsten hele Byen, kunde lugte, hvad der blev kogt og stegt paa alle Komfurerne, og øjeblikkeligt afgøre, om Kaffebonnerne eller Krydderierne var købt i hans Butik. Vejlbys bestod nemlig kun af syv-otte Gaarde og nogle faa Smaahuse. Gaardene var alle nye og alle opførte efter en og samme Tegning, byggede af samme Slags nøgterne gule Sten, med en lang, kedelig Vinduesrække ud imod Gadekæret, en høj Cement-sokkel og et Skifertag. Foran eller ved Siden af hver Gaard fandtes en Strimmel Have med nyplantede Træer, der lignede lange Fejekoste og hverken gav Læ eller Skygge. En Ildsvaade havde for nogle Aar siden paa en eneste Nat lagt hele Byen i Aske og kun sparet Kirken, Præsteboligen og et Par Smaahytter, der laa lidt højere end den øvrige By.

Skønt Klokken ikke var mere end syv, brændte Solen ganske hedt. Der var ikke en Sky paa Himlen, og ved det mindste Vindpust rejste der sig en Taage af Støv over Byen og de tilstødende Marker. Græsset paa Havedigerne og Præstegaardens høje Tjørnehegn, der vendte ud imod Vejen, var saa tilrøget af Støv, at det saae ud, som om det var hvidtet; og i det lille stensatte Gadekær var Vandfladen overtrukken med en olieagtig Hinde, der under Solens Straaler spillede i Regnbuens Farver. Inde i en af Portene stod en Mand og pudsede Seletøj; ved Gavlen af en anden Gaard var en Karl ifærd med at banke og børste sine Helligdagssklæder. Rundt om sporedes Søndag-Morgenens festlige Travlhed.

Købmand Villing sendte idelig bekymringsfulde Øjekast op til Præstegaarden, hvis røde Tegltage lyste majestætisk mellem Parkens høje Trækroner. Vidste han bare, hvad der idag vilde ske! Han havde gerne givet hundrede Kroner til de fattige for at faa Lov til at kigge blot et halvt Sekund ind i „Fremtidens dunkle Kaos“ — saaledes som han i Tankerne udtrykte sig, fordi han overhovedet havde en Svaghed for højtidelige